

Sygn . akt: I C 1749/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Krzysztof Kukla
Protokolant:	Sek. sądowy Anna Guzik

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2018 r.

sprawy z powództwa D. W.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę kwoty 10000 zł

I. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powódki D. W. kwotę 10 000 zł (dziesięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie płatnymi:

- 1) od kwoty 5000 zł (pięć tysięcy złotych) od dnia 12 maja 2016 do dnia zapłaty,
- 2) od kwoty 5000 zł (pięć tysięcy złotych) od dnia 14 maja 2018 do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powódki D. W. kwotę 3102,67 zł (trzy tysiące sto dwa złote 67/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

IV. nakazuje Kasie Sądu Rejonowego w Krośnie ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa od pozwanego (...) SA w W. kwotę 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) tytułem opłaty od rozszerzonej części powództwa.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 września 2018

Powódka D. W. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdy doznane na skutek wypadku z dnia 22 marca 2016 r. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 12 maja 2016 do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu podała, że w dniu 22 marca 2016 r. w K. kierujący samochodem osobowym marki T. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do sygnalizatora, który wskazywał czerwone światło i wjechał na skrzyżowanie doprowadzając do zderzenia z prawidłowo jadącym pojazdem marki V. o nr rej. (...), kierowanym przez D. W.. Sprawca wypadku ubezpieczony był u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej. Po wypadku powódka zgłosiła się do (...) w K., gdzie po wykonaniu badań wypisana została do domu. Leczenie kontynuowała u chirurga w Poradni Chirurgicznej

w K. oraz w poradni neurologicznej. Korzystała ze wsparcia psychologicznego. W dniu 08 kwietnia 2016 r. powódka zgłosiła pozwanemu szkodę, lecz odmówił on przyznania zadośćuczynienia.

Nakazem zapłaty z dnia 27 października 2016 r., wydanym w postępowaniu upominawczym sąd uwzględnił żądanie powódki w całości.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty (k.68) strona pozwana (...) S.A., w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu zarzucił, że żądanie przez powódkę zadośćuczynienia jest bezpodstawne, bowiem doznane przez nią w wyniku zdarzenia urazy były powierzchowne, o czym świadczy fakt, iż nie przebywała w szpitalu, zaś ubezpieczyciel w toku postępowania likwidacyjnego stwierdził u niej 0% uszczerbku na zdrowiu.

Pismem z dnia 06 października 2017 (k. 114-115) powódka rozszerzyła powództwo o dalszą kwotę 5000 zł z ustawowymi odsetkami płatnymi od dnia 13 października 2017 do dnia zapłaty.

Pozwany w piśmie z 09 kwietnia 2018 (k.127) wniósł o oddalenia powództwa w rozszerzonej części.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 marca 2016 r. w K. kierujący samochodem osobowym marki T. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do sygnalizatora, który wskazywał czerwone światło i wjechał na skrzyżowanie doprowadzając do zderzenia z prawidłowo jadącym pojazdem marki V. o nr rej. (...) kierowanym przez powódkę D. W.. Sprawca wypadku ubezpieczony był u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej.

Kierujący samochodem T. uderzył w prawy bok samochodu powódki, powodując m. in. wgniecenie drzwi od strony pasażera. Bezpośrednio po zderzeniu powódka była zdenerwowana i nie odczuwała dolegliwości bólowych. Po jakimś czasie zaczęła odczuwać ból lewej strony ciała, barku i kręgosłupa szyjnego. Wieczorem w tym samym dniu udała się na (...) do (...) szpitala. W szpitalu wykonano prześwietlenie kręgosłupa szyjnego i lewego barku. Powódce założono kołnierz ortopedyczny, w którym chodziła 3 tygodnie, zdejmując go na noc. Zapisano również powódce leki przeciwbólowe, ale ich nie zażywała, ponieważ miała małe dziecko (urodzone (...)), które karmiła piersią; w związku z tym powódka cierpiała na ból, którego nie była w stanie zwalczyć. Nie mogła w nocy spać ze względu na ból. Odczuwała silny lęk przed prowadzeniem samochodu.

Leczenie kontynuowała w poradniach chirurgicznej i neurologicznej oraz korzystała ze wsparcia psychologicznego i psychiatrycznego. Mąż powódki jest ratownikiem medycznym i pracuje w trybie zmianowym, w związku z czym często był nieobecny w domu. Powódka nie była w stanie sama zajmować się małym dzieckiem, w szczególności podnosić go, kąpać, znosić z 3 piętra, w czym pomagali jej rodzice. Ponadto powódka miała problemy z podnoszeniem ręki do góry, z podnoszeniem cięższych przedmiotów oraz przy rotacjach (obracaniu się). Kiedy powódka wróciła do pracy, to w pewnych czynnościach wyręczała ją koleżanka.

W dniu 08 kwietnia 2016 r. powódka dokonała zgłoszenia szkody pozwanemu domagając się przyznania kwoty 5000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy. Decyzją z dnia 05 maja 2016 r. strona pozwana odmówiła przyznania świadczeń stwierdzając, że powódka nie odniosła w wyniku wypadku obrażeń ciała. Rozpatrując odwołanie powódki od tej decyzji Ubezpieczyciel, pismem z dnia 01 czerwca 2016 r., podtrzymał swe stanowisko.

Biegły neurolog L. J. stwierdził, że na skutek wypadku u powódki wystąpił 7 % długotrwały uszczerbek na zdrowiu. Biegły neurolog stwierdził u powódki skrzywienie kręgosłupa szyjnego oraz stłuczenie obojczyka lewego, jak również objawy stresu pourazowego, które spowodowały łącznie

7 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

W dniu 13 kwietnia 2018 (k. 126) stronie pozwanej doręczone zostało pismo powódki z dnia 06 października 2017 rozszerzające żądanie pozwu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- akt szkodowych pozwanego nr PL (...),
- zaświadczenia K. w K. z 11.04.2016 (k.13),
- karty pacjenta (...) (k.14),
- dokumentacji medycznej z leczenia powódki (k. 15-47),
- pism pozwanego z 5.05.2016, 1.06.2016, 10.08.2016 (k. 50-51, 54, 57),
- pism powódki z 24.05.2016, 28.07.2016, 19.09.2016 (k. 52 -53, 55-56, 58-59),
- zeznań świadków T. B. i B. W. (k.98-100),
- opinii biegłego neurologa L. J. z 21.07.2017 (k. 103-107),
- zeznań powódki (k.100-101).

Powyższym dowodom sąd dał wiarę w całości. Uzupełniają się one wzajemnie tworząc spójny obraz stanu faktycznego. Wydaną opinię biegłego sąd uznał za wiarygodną i w pełni wyjaśniającą zagadnienia; sporządzona została przez osobę posiadającą odpowiednie kwalifikacje i brak było okoliczności podważających jej wiarygodność. Opinia nie była kwestionowana przez strony działające za pomocną profesjonalnych pełnomocników.

Sąd zważył, co następuje:

Winę za spowodowanie wypadku, w wyniku którego powódka D. W. doznała obrażeń ciała, ponosi kierujący pojazdem T. o nr rej. (...), który w chwili wypadku ubezpieczony był u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej.

W przedmiotowym wypadku doszło do zderzenia pojazdów, a zatem odpowiedzialność osoby, która go spowodowała opiera się na art. 436 §2 kc w zw. z art. 415 kc.

Powyższą odpowiedzialność wyłączają jedynie : okoliczność, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą prowadzący pojazd nie ponosi odpowiedzialności.

W niniejszej sprawie nie zachodzą jednak powyższe okoliczności egzoneracyjne.

Zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2018r., nr 473) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Z kolei zgodnie z art. 445 §1 kc w powyższych wypadkach sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Wysokość zadośćuczynienia sąd ustala w oparciu o kryteria niewymierne. Zasadniczym kryterium jest rozmiar cierpienia i niekorzystnych zmian w życiu poszkodowanego będących następstwem deliktu zawinionego przez sprawcę szkody.

Należy podkreślić, iż w związku z tym, że krzywda jako szkoda niemajątkowa jest niewymierna, przyznanie poszkodowanemu zadośćuczynienia nie może być traktowane na zasadzie ekwiwalentności. Taki charakter (ekwiwalentny) ma jedynie odszkodowanie. Natomiast „odpowiedniość” kwoty zadośćuczynienia ma służyć

złagodzeniu doznanej krzywdy czyli ma charakter kompensacyjny. Jako takie nie może być ono nadmierne, musi uwzględniać aktualną stopę życiową społeczeństwa, z drugiej strony nie może być symboliczne – musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

Mając na uwadze powołane przepisy i ustalony stan faktyczny sąd uznał, że zadośćuczynienie w kwocie 10 000 zł jest adekwatne do poniesionych przez powódkę cierpień. Sąd uwzględnił przede wszystkim fakt, iż na skutek wypadku wystąpił u niej 7 % uszczerbek na zdrowiu. Nie jest to jednocześnie kwota nadmierna, która spowodowałaby wzbogacenie pokrzywdzonej. Ustalając wysokość zadośćuczynienia sąd uwzględnił rozmiar cierpień powódki, zarówno dolegliwości bólowych, jak i cierpień psychicznych oraz czas ich trwania. Powódka, ze względu na okoliczności życiowe, pomimo doznanych obrażeń, zmuszona była do prowadzenia normalnego życia. Ulgi w cierpieniu nie przynosiły jej środki przeciwbólowe, bo karmiła dziecko piersią i nie mogła ich zażywać. Do dnia dzisiejszego powódka odczuwa niekiedy dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego. Ponadto należy zauważyć, że powódka nie była w stanie zajmować się małym dzieckiem, w czym pomagali jej rodzice oraz nie mogła wykonywać swoich obowiązków w pracy, w czym z kolei wyręczała ją koleżanka. Powódka przez 3 tygodnie nosiła kołnierz ortopedyczny, co powodowało dyskomfort; przez kilka miesięcy odczuwała lęk przed jazdą samochodem. Przyznając zadośćuczynienie w kwocie 10 000 zł, sąd miał na uwadze przede wszystkim fakt, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym zdrowie i życie człowieka uznawane jest powszechnie za najwyższe dobro podlegające ochronie prawnej, co powinno znaleźć przełożenie na wysokość rekompensaty finansowej.

Mając na uwadze powyższe sąd zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki D. W. kwotę 10 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie płatnymi:

- od kwoty 5000 zł od dnia 12 maja 2016 do dnia zapłaty,
- od kwoty 5000 zł od dnia 14 maja 2018 do dnia zapłaty.

Należy zauważyć, że żądanie zadośćuczynienia w kwocie 5000 zł powódka skierowała do pozwanego w dniu 08 kwietnia 2016 (akta szkodowe mają nr PL (...), a pierwszych osiem cyfr stanowi datę rejestracji zgłoszenia roszczenia przez pozwanego), zaś w pierwotnym pozwie skierowanym do tutejszego sądu powódka żądała odsetek od kwoty 5000 zł od dnia 12 maja 2016. Mając na względzie trzydziestodniowy termin na spełnienie świadczenia przez pozwanego, który upłynął pomiędzy datami 08 kwietnia 2016 i 12 maja 2016, zasądzenie odsetek od kwoty 5000 zł od dnia 12.05.2016 jest zasadne.

Natomiast od rozszerzonej części pozwu (dalszych 5000 zł) powódce odsetki za opóźnienie należą się od pozwanego po upływie 30 dni od dnia doręczenia pisma rozszerzającego żądanie, przy czym pismo to musi zostać doręczone przez sąd (uchwałą SN z 21.01.2016, III CZP 95/15, OSNC 2017/1/7). Pismo rozszerzające żądanie zostało doręczone pozwanemu przez sąd w dniu 13 kwietnia 2018, zatem ustawowe odsetki o dalszych 5000 zł należą się powódce od dnia 14 maja 2018.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek znajduje oparcie w treści przepisów art. 481 §1 i §2 kc oraz art. 14 ust. 1 wyżej opisanej ustawy z 22 maja 2003.

Mając powyższe na względzie sąd orzekł jak w punkcie I wyroku na podstawie wyżej wskazanych przepisów, oddalając powództwo co do odsetek od kwoty 5000 zł za okres od 13.10.2017 do dnia 13.05.2018 jak w punkcie II wyroku.

Na zasadzie art. 98 §1 i §3 kpc oraz § 2 pkt 4) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu z dnia wniesienia pozwu (tj. 18.10.2016) sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 3102,67 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania – w punkcie III wyroku. Na zasądzoną kwotę składają się: koszty zastępstwa radcowskiego w wysokości 2400 zł, opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, opłata od pozwu w kwocie 250 zł, koszt opinii biegłego w kwocie 435,67 zł.

Sąd orzekł jak w punkcie IV wyroku na podstawie przepisów art. 130³ § 2 zd. 2 kpc.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)